

Enkrat je imel oče tri sine: Petra, Pavla in Jakuba. Si trije so si žen iskali. Spili so da v deveto deželo je bilo bogata deklica, ktera pa se noče snujati. Djeni oče pa jo je vedno silil, naj si joza ne poišče, in ker je nikoli zastran tega miru ni dal, je naposled vendar privolila. Ali strah no čudno navado je imela, kakoršne menda noben človek na zemlji nima, namreč, da se nikdar ni gasmejala. Se tako smešna reč je si mogla v smeh pripraviti, in ker si je bila tega svesta, je rekla: „Kaj bo, temu čemu roka dati, kar me bo v smeh pripravil“.

Marsikter snubač je bil je zastoj daljno pot storil, pa kaj, ko si bilo še daleč, — al hudobna deklica je se dala porok vsaceemu ušesa porizati, češ, kaj me nadleguješ, če me ne moreš v smeh pripraviti.

Peter in Pavel pa se niste dala s tem strasiti, ker mikali so je kupi zlata in pale bica. Sedaj si kupita konja ter se napotita v deveto deželo. Al tudi Jaka si bil rad bogato ženo dobil in si misli, morda mene sreča išče. Pa deata ga nista hotla sabo, ker sta menila, da mu je malo snujka. Un jo pa dos, razoglav in golobok ga njima pes vreže, toda kmali ga jamejo noge doleti in se ne more. Ktata mu dalje odideta. Kaj č. kajde na poti lesen obroč. Razlo prične štata nazaj klicati: „čujta! nata! glejta! kaj sem našel“ — pravi in klic Jaka. Pa počakata, pa ko jima obroč pokaze, se smejajo konjica spodbadeta in kmali sta deleč pred njim.

Udaj najde Jaka reho, in zopet jame upiti: „Draga deatice! lepo vaji prosim, počakajta me; se nikoli nista ta ko lepe stvari vidila kakor sem jo tle našel. Al kako je lepo!“ Ktata res počakata. In ko jima pokaze reho, se spizita in ga dobro ozmerjata ter urno naprej, izdita. — Zopet se Jaka enmalo odpočije, ter jo urno za njima kopači. Ali konj je urni kot človek, tedaj je reva zopet zaostal.

Na klavnu gle memo vema; iz tega spet čica, ki je na gnezdu sedela. Jaka gle in vjame gnezdo z mladici. Na ois glas se spet dere in klic Ktata, naj ga počakata. Pa pa ga nočeta se slitati. Al Jaka ne ncha upiti: „glejta, glejta, o prujuba glata Katica! gotovo je ni na svetu ta ko lepe stvari, — v rojni postelji se gidi, čička in pava; čakajta, čakajta, gotovo se ne dota Katala!“ — Kog ti vidi, kaj je zopet dobil — pravi Pavel — morda je res kaj posebnega. Kaj bo, se zdaj ga počakajta. In res ga počakata. Jaka se kmali prisuneja z gnezdom v roci. „No, vidita, kako je to mično!“ „Alti klovati cigani!“ — ganeči Peter — da nama pot tako kratis,“ ter skoči s konja in ga poči za uho. Jaka se joče

in se vsede pod staro buko. „Molči, Peter: ker te je moje uho
tako slišelo, glej, da te ne bodo troje še bolj.“

Potem, ko se je bil dobro odpočil, gre dalje polagoma,
stroč čez samost, reko v žepu, gnezdo v njedni. Klatoo ni več
vidil. Sed dolgo pride do lepega lepega gradu. Ravno je klapec
konje napajal in Gaka zagleda med njimi konja svojih bratov.
„Ne te šmehtaj! Kaj smo že ti?“ Stopi o reko in vidi brata
pri ognju se greti, pa sta klaverna sta bila. Ker je bilo že poz-
no, gre na pod spat. Drugega dne se gre tudi on gret.

Zvonček zapoje, ki je njegova brata bratjič k prečeni
deklini klical. Peter in Pavel gresta, Gaka pa dolgo čaka
Kaj bo. Gledaj čuje po stopnicah nekoga dole priti, gre gledat,
pa vidi brata brez uses. „Kha Peter - reče - te kaj, kaj troje
vsega, mene ne več!“ Pa toh vesedah tiste o zgodnjem risu. Sto-
pi o krasno sobo, kjer je deklina na lepem stolu sedela. Gaka
je bil žal mladeneč, lepe postave, prijaznega obličja. Pa sm-
dar se je deklini čudno zdelo, ko vidi razpolablrega, golobčega in
sodega snubača. „Si mar tudi ti prišel me v smeh spravljal?
ga bistrogleda poplašča. „Kaj, reče, sviti Gaka - jaz sem sam
le nekaj prinesel, kar sam do gotovo všeč. Deklica je že go-
le pokazala - čem reči - malo na smeh ustnice zabesnila, ker
si misli: Kaj nek mi ima tak človek prinesiti. „Kaj takega
pa imaš?“ - ga poplašča. „Ne uprašajte me kaj, ampak dovolite
mi uprašanje: „imate kaj ognja?“ „Kaj o taki hiši - reče
dekle - bomo brez ognja, in že so tepavnice nekoliko črnih
oči zabesnila - čem reči - že se je smalo posmejala. „Bo kaj pa
do z ognjem?“ „Glej imam - pravi Gaka - nekaj za speči in
sam bom dal pečenke, katerone še niste nikdar nikoli jedli.“
Ter seže v njednje posušice. - „Kaj jih boš o roki pekli?“
„U ne, na to prekllico jih bom nataknil“ (vzame stroč z
brata). „Pa tičice so tolate, sta mast do iztekla - pravi
prav prijazno dekle. „Ne ne, ne do ne, gospodična, bom za-
mašil“ - seže v žep po reko. Tu na vse gredo se začne
deklina smejati. „Kiso me - pravi - troje nočije v smeh
spravile, ne, - le moje spece se je trojemu ob prvem pogledu
zasmejala, - zato ti čem žena biti?“

Tu Gaka je postal gospodar gradu, Peter in Pavel
sta pa šla brez uses domu listje grabit.

Kaj nihče ne reče, da to ni mogoče, saj je že marsi-
steri Gaka na enako višjo grajsnico dobil.